

ပန်းဒကာနှင့် မုဒိတာ

မေတ္တာရှင် (ရွှေမြန်မာ)

ပန်းဒကာနှင့် မုဒိတာ
မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘဝံသသည် သူ၏ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော “ရတနာဂုဏ်ရည်” စာအုပ်ရိုက်နှိပ်စဉ်က အရင်းအနှီးငွေမရှိသဖြင့် စာအုပ်ဗိရိတစ်လုံးကို ရောင်းချခဲ့ရသည်။ စာအုပ် ဗိရိနှင့်ရင်းရသော ကျမ်းစာအုပ်ဟုဆိုလျှင်မမှားပေ။

ဘဲလေးတစ်ကောင်ရေပြင်ပေါ်သွားနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ အပေါ်ပိုင်းကိုကြည့်လျှင် သက်သာလွယ်ကူလိုက်တာဟု ထင်စရာပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်ဘဲလေး၏ အောက်ပိုင်းတွင်ရှိသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မရပ်မနားကူးခတ်နေရသည်သာ။ လူအများသည် ဘဲလေး၏အပေါ်ပိုင်းကိုသာ မြင်ကြသည်။ အောက်ခြေအောက်ပိုင်းကို မမြင်ကြရ။

ထို့ကြောင့် ဘဲလေးသက်သာလွယ်ကူစွာသွားနေသည်ကိုသာ သိကြ၏။ ရေအောက်ပိုင်းရှိ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာလှုပ်ရှားနေသည်ကို မသိကြပေ။ ထို့အတူဘေးမှလူများသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှုအကျိုးတရားအပေါ်ပိုင်းကိုသာမြင်ကြသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး ကြီးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည့် အောက်ပိုင်းအကြောင်းတရားများကို မမြင်ကြပေ။

အောင်မြင်မှုရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးထက်အပင်ပန်းခံကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းမှတစ်ပါး တခြား ဖြတ်လမ်းနည်းမရှိပေ။ စာရေးသူ၏ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော ထေရဝါဒ ဒဿကိုထွန်းပြရာ “မျက်ရည်မကျခင် သိစေချင်” အမည်ရှိစာအုပ်လေးကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်ကစတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စာမူခရဖို့ဝေးစွာ ကျောင်းပြန်ဆောက်မည့်ငွေလေးပင် စာအုပ်ထုတ်ရန်ငွေလိုနေသဖြင့် စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုစာအုပ်ကလေးက မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)ကို စာပေသမိုင်း၌ မှတ်တိုင်သစ် စိုက်ထူပေးခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ယခုအချိန်တိုင်အောင်သောင်းနှင့်ချီ၍ ရိုက်နေရဆဲဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်ကလေးကြောင့် စာဖတ်သူများထံမှမိတ်ဆက်စာများ၊ ချီးမွမ်းစာများ၊ အားပေးစာများ အများကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစာများထံမှ တစ်စောင်သောစာသည်ကား ကြယ်တာယာများကြာထဲမှ ဖိုးလမင်းကြီးကဲ့သို့ထင်ရှားလွန်းလှသဖြင့် ယခုအချိန်အထိ သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။

“အလွန်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖတ်ရင်းနဲ့ကုန်သွားမှာ ကြောက်တဲ့အတွက် ချွေပြီးဖတ်ရတဲ့စာအုပ်ကတော့ “မျက်ရည်မကျခင် သိစေချင်” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါပဲ”။

ဖော်ပြပါအချက်ကိုတွေးမိသဖြင့် ဤအတွေးအခေါ်လေးကို ရေးသားထားမိ၏။

*ဘဝ၌ အောင်မြင်မှု မရသူများသည် ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ဖို့သာ သတိရပြီး
ချီးမွမ်းထောပနာပြုဖို့ မေ့လျော့နေသူများသာ ဖြစ်သည်။*

မုဒိတာဖြစ်ဖို့အတွက် သူတော်ကောင်းစိတ်သာမက တွေးခေါ်မြော်မြင်သောစိတ်ပါ လိုအပ်ပုံကို သိသာရုံတင်ပြအံ့။ ဆင်းရဲနေသူဒုက္ခရောက်နေသူကို ကရုဏာထားဖို့ဆိုလျှင် ကိုယ့်အိတ်ထဲမှ ဥစ္စာငွေကြေးထုတ်ရသေးသည်။ ကိုယ့်ထက်သာသူအပေါ် မုဒိတာပွားဖို့ကား မိမိအိတ်ထဲမှဘာမှထုတ်ရန် မလိုပေ။

ကုသိုလ်ဖြစ်တာချင်းတူပါလျက် အိတ်ထဲမှထုတ်ရသောကရုဏာကို ထားနိုင်ပြီး၊ အိတ်ထဲမှ မထုတ်ရသော မုဒိတာကျမှမပွားနိုင်ခြင်းသည် ပညာမဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် မုဒိတာပွားနိုင်ခြင်းသည် ပညာရှိသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။

မိမိထက်သာသူအပေါ်မနာလိုလိုက်လျှင် ကုသောဟူသောအကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာလိုက်လျှင် မုဒိတာဟူသော ကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ အရည်မရအဖတ်မရတာချင်းအတူတူ အကုသိုလ်ယူလိုက်ခြင်းသည် ပညာမဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ယူလိုက်ခြင်းသည် ပညာရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ထက်သာတာကိုမချီးမွမ်းနိုင်ခြင်းသည် ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယပင်ဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယဟူသည် သူတစ်ပါး၏လှပသောအဆင်းနှင့်ဂုဏ်သတင်းကို ဝန်တိုခြင်းဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယရှိသူသည် ဖြစ်ရာဘဝ တွင် အဆင်းမလှဖြစ်တတ်(အရုပ်ဆိုးတတ်)ကြောင်း အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာတွင် ဖွင့်ပြထားသည်။

မွေးမည့်မွေးလျှင်ကြက်တွေဘဲတွေပဲ မွေးပါ။ မနာလိုစိတ်နှင့်ဝန်တိုစိတ်ကို မမွေးပါနှင့်။ အကုသိုလ်ဖြစ်တာချင်း၊ အပါယ်ကျတာချင်း တူသော်လည်းပဲ ကြက်တွေဘဲတွေ မွေးတာက ကြက်ဥ ဘဲဥ စားပြီးမှ အပါယ်ကျသည်။ မနာလိုစိတ်နှင့်ဝန်တိုစိတ်ကိုမွေးလျှင်ကား ဘာမျှ မစားရဘဲ အပါယ်ကျသောကြောင့်တည်း။

ဖော်ပြပါ စာသားအားလုံးဖြင့်သိစေချင်သည်မှာ ပန်းဒကာကိုတင်မြင့်သည် မုဒိတာပွားနိုင်သူ ဖြစ် သည်ဟူသော အချက်ပင်။

ပန်းဒကာနှင့်အနာခံခြင်း

အသာစံခြင်းဝါဒကို အရှင်ဒေဝဒတ်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ အသာစံခြင်းဝါဒ၏ နောက်ဆုံး ပန်းတိုင်သည် အပါယ်လေးပါး၊ အသာစံခြင်းဝါဒကို တည်ထောင်ခဲ့သည့် အရှင်ဒေဝဒတ် ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ အဝီစိငရဲသို့ကျရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အသာစံခြင်းဟူသည် ပယ်သတ်ရမည့် သမုဒယသစ္စာတဏှာကို သိမ်းပိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အနာခံခြင်းဝါဒကို ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားတည်ထောင်ခဲ့သည်။ အနာခံခြင်းဝါဒ၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်၊ အနာခံခြင်းဝါဒကို တည်ထောင်ခဲ့သည့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သမုဒယသစ္စာတဏှာကို အလုပ်ဖြင့်ပယ်သတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းဒကာသည် အလှမ်းကျယ်ပြီး အလယ်လပ်သူမဟုတ်။ ပြည်တွင်းမှ သာမန်ဘာသာခြားများ၊ အစွန်းရောက်ဘာသာခြားများကို ဗုဒ္ဓဘာသာတွင်းသို့ရောက်လာအောင် ဟောကြားပြသနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့နယ်အတွင်းရှိ အလွန်ခေါင်သော ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် အစွန်းရောက်ဘာသာခြားများသည် သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုစည်းရုံးပြီး ဘာသာရေးကျောင်းကြီးကို တရားမဝင်တည်ဆောက်၏။

ထိုရွာအတွင်းမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိသားစုများကိုလည်းချော့၍ တဖုံ၊ ချောက်၍တနည်းဖြင့် အစွန်း ရောက်ဘာသာထဲသို့ မရမကဆွဲသွင်းပြီး ထိုရွာကြီးတစ်ရွာလုံးကို အစွန်းရောက်ဘာသာခြား ရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထိုရွာရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး အဆက်ပြတ်သွား ခြင်းကြောင့်လည်းအစွန်းရောက်ဘာသာခြားများသည် ယခုလိုအတင့်ရဲစွာ လုပ်ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သာသနာတော် ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော ပန်းဒကာသည် ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများထံတင်ပြပြီး သူကိုယ်တိုင်ရွာသို့ အရောက်သွားပြီးလိုက်လံ စုံစမ်း၏။ ထိုအခါ ဆောက်ထားသော ဘာသာရေးအဆောက်အဦမှာ သာသနာရေးနှင့်စည်ပင်မှ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့သွား၏။

ထိုသို့ လုပ်နိုင်ရန်မြို့ပေါ်မှသူဌေးကြီးတစ်ဦးက ပံ့ပိုးပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သေချာသိ သွား၏။ အကြောင်းစုံသိသွားသောအခါ ပန်းဒကာကား လက်နှေးသူမဟုတ်။ ဘာသာရေး

ဆူးပြောဆိုမှုများကို ဥပဒေအတိုင်းချက်ချင်း အရေးယူဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျူးကျော်ဘာသာရေး ကျောင်းကြီးကို ချက်ချင်းဖျက်ချကာ ဆောက်လုပ်သူများ၊ပုံပိုးသူများကို ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူ နိုင်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလည်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး အသစ် ပြန်တင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ယင်းရွာကလေးသည် မူရင်းအတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာရွာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ပန်းဒကာ၏ အပင်ပန်းခံအနစ်နာခံဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် ဘာသာခြားရွာအဖြစ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာရွာအဖြစ်သို့ရောက်ရှိသွားသော ရွာပေါင်းကားမနည်းလှပေ။ ဤအချက်ကြောင့်လည်း အစွန်းရောက်ဘာသာခြားများသည် ပန်းဒကာကိုရန်ညှိုးဖွဲ့ကြသည်။

ထို့ပြင်ပန်းဒကာသည် စာရေးသာ ကောင်းသူမဟုတ်။ တရားဟောလည်း ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ ယုတ္တိဘေဒစိုက်သော သဘာဝကျသောဟောပြောချက်များကြောင့် ဘာသာခြားဘဝမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ဝင်ရောက်လာသူပေါင်းမနည်းလှပေ။ ဤဒုတိယအချက်ကြောင့်လည်း အစွန်းရောက် ဘာသာခြားတို့သည် ပန်းဒကာကို လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး တစ်ခုမှ နှလုံးမထူအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဒုက္ခပေးကြ၏။

ပန်းဒကာကား အရိယာမဟုတ်သေးသော်လည်း အရိယာတို့၏ နေနည်းဖြင့်နေသူဖြစ်၏။ နွားမကြီးသည် မြက်ကိုလည်း စား၏။ သားငယ်နွားလေးကိုလည်း ဘေးမရောက်အောင်စောင့်ရှောက်၏။ ထို့အတူအရိယာများသည် မိမိ၏တရားအလုပ်ကိုလည်းလုပ်၏။ သားမယားများ အောက်မကျအောင် စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးများကိုလည်း သမ္မာအာဇီဝကျကျလုပ်၏။

ပန်းဒကာသည်လည်း ထိုအရိယာများနည်းတူ ဘာသာရေးကိုလည်းထိရောက်အောင်လုပ်၏။ စီးပွားရေးကိုလည်း အောက်တန်းမကျအောင် ကြိုးစား၏။ တခြားသောနည်းများဖြင့် ပန်းဒကာ၏ စီးပွားရေးကြီးပွားရေးများကို ဖျက်ဆီး၍မရသောအခါ ဘာသာခြားများသည် အိမ်ချင်းထပ်ပြီး ဖျက်ဆီးလေတော့သည်။

သူတို့အစွန်းရောက်နှစ်ဦး၏အိမ်သည် ပန်းဒကာ၏ အိမ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိနေ၏။ ထိုအိမ်နှစ်အိမ်ကို လေပြင်းတိုက်ချိန်တွင် မီးရှို့လိုက်သောအခါ ပန်းဒကာ၏ အိမ်နှင့်တကွ တခြား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ အိမ်များပါ မီးထဲပါသွားလေတော့၏။

ပန်းဒကာတို့မိသားစု နေရင်းထိုင်ရင်းမှအိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ရှိသမျှပစ္စည်းများ မီးထဲပါသွားလေပြီ။ ထိုသို့သူ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည့်အတွက် ပန်းဒကာတစ်ယောက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရဲတော့မည်မဟုတ်ဟု အစွန်းရောက်ဘာသာ ခြားများက ထင်ထားကြ၏။

ပန်းဒကာကားနောက်မဆုတ်သည့်အပြင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ပို၍လုပ်လာ၏။ ယခု စာရွာသူ လက်ထဲရောက်နေသော စာအုပ်သည်ပင်သူ၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှ အသီးပွင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီး၊ လူငယ်များ အရေးတကြီးသိလိုသဖြင့်မေးထားသော မေးခွန်းများကို ရှုထောင့်မျိုးစုံမှ ဖြေဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းဒကာသည် ယခုလိုသာသနာပြုလုပ်ငန်းကိုရဲရဲတောက် လုပ်ကိုင်နေမည်ဆိုလျှင် အစွန်းရောက် ဘာသာခြားများက ဒုက္ခပေးမည်ကိုသိ၏။ ထိုသို့သိပါလျက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ရှေ့တိုး ၍ လုပ်ရသနည်း. . . ။

အဖြေကား. . . ။

ပန်းဒကာသည် အသာစံခြင်းနှင့်အနာခံခြင်း နှစ်မျိုးတွင် အနာခံခြင်းလမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်လိုက် သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုသည် ဗုဒ္ဓ၏တပည့်အမည်ခံသော်လည်း လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသောအခါ အရှင်ဒေဝဒတ်၏ လမ်းစဉ်နောက်သို့သာ လိုက်ပါကျင့်ကြံနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သည် စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတို့၌ တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်ခြင်းဖြစ်၏။

အချို့ဘာသာရေးဝန်ထမ်းများ၊ ပညာရေးဝန်ထမ်းများ၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ထမ်းများသည် နိုင်ငံအတွက်၊ လူမျိုးအတွက် တကယ်အကျိုးရှိမည့်နေရာသို့ သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုခြင်း မရှိကြပေ။ ပိုက်ဆံများများရမည့်နေရာမျိုးသို့ သွားရောက်နိုင်ဖို့ကိုသာ မတရားသောနည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားကြသည်။ ဤအကျင့်များသည် ဘုရားရှင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်သော အရှင်ဒေဝဒတ်၏ အကျင့်များပင်ဖြစ်၏။ ပန်းဒကာကိုတင်မြင့်ကား ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားပီပီ အနာခံသောသူပင် ဖြစ်၏။

ပန်းဒကာနှင့် ပေးဆပ်ခြင်း

ရယူခြင်းနှင့်ပေးဆပ်ခြင်းတို့တွင် ပေးဆပ်ခြင်း၌ပျော်မွေ့သူသည်သာတကယ့် သူတော် ကောင်းဖြစ်သည်။ ရယူခြင်း၌ပျော်မွေ့သူများသည် ဘဝတိုင်းရယူ၍ ချည်းသာ (ဆင်းရဲသောဘဝ ၌ချည်းသာ)နေရ၍၊ ပေးဆပ်ခြင်းပျော်မွေ့သူများသည် ဘဝတိုင်းပေးဆပ်နိုင်သောဘဝ (ချမ်းသာ သောဘဝ) ချည်းသာရောက်ရသည်။

ဤအတွေးမြင်လေးသည် ဗုဒ္ဓကိုယ်တွေ့၊ ဆရာကိုယ်တွေ့၊ မိမိကိုယ်တွေ့ သုံးမျိုးကိုကြည့်၍ ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝကိုလောဘနှင့်စခဲ့ရသူချည်းဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကိုကျွန်ခံရသော လူသားမှန်သမျှသည် ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ ရယူခြင်း၌သာပျော်မွေ့တတ်၏။ စိတ်ကို သခင်လုပ်နိုင်သူ အနည်းငယ်သာလျှင် ပေးဆပ်ခြင်း၌ ပျော်မွေ့တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လူ့လောကတွင် ဆင်းရဲသူကများပြားပြီး၊ ချမ်းသာသူကနည်းပါးနေခြင်းဖြစ်၏။ သင်္ဂဟ ကျမ်း၌ “ဝါနတော တဏှာယ နိက္ခန္တတ္တာ နိဗ္ဗာန်တိ ပဝုစ္စတိ- ဝါနဟုဆိုအပ်သော တဏှာမှ ထွက်မြောက်တတ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်”ဟု ဖွင့်ဆိုထားရာ ရယူခြင်း၌ပျော်မွေ့နေသ၍၊ တနည်း ပယ်သတ်ရမည့် သမုဒယသစ္စာ (လောဘ)ကို သိမ်းပိုက်ထားနေသ၍ ဘယ်သောအခါမှနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါနပြုခြင်း ပေးဆပ်ခြင်းဟူသည် လောဘဓာတ်ကို တရွေ့ရွေ့ပယ်သတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပစ္စည်း ဥစ္စာရွှေငွေတို့အပေါ်တွင် တပ်မက်သောတဏှာကို ပယ်သတ်နိုင်မှသာလျှင် ထိုပစ္စည်းဥစ္စာရွှေငွေတို့ကို လှူဒါန်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဒါနတစ်ခုအောင်ပွဲခံလျှင် လောဘဓာတ်တစ်ခုကို အောင်ပွဲခံခြင်းဟု မှတ်အပ်၏။ ရဟန္တာများ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်များ လောကကိုနိုင်ပြီး ချမ်းသာစွာ နေခြင်းသည် လောဘကိုနိုင်သောကြောင့်(အသေသတ်နိုင်သောကြောင့်)ပင်ဖြစ်၏။

လောဘကို နိုင်လျှင်လောကကို နိုင်သည်။ (ရဟန္တာဖြစ်သည်)ဟု အကျဉ်းမှတ်သားသင့်ပါ၏။

ထိုလောဘဓာတ်သည် အသက်ဝိညာဉ်ကိုတပ်မက်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသားကို တပ်မက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုတပ်မက်ခြင်းဟု အဆင့်သုံးဆင့်ရှိ၏။ ထိုတွင် နံပါတ်သုံးဖြစ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို တပ်မက်သောလောဘမှစ၍ စွန့်အပ်၏။

စွန့်ခြင်းဟူသည် ထိုပစ္စည်းဥစ္စာများကိုတတ်နိုင်သမျှ လှူဒါန်းခြင်းကိုဆိုလို၏။ ထိုအဆင့်ကို နိုင်သွားလျှင် ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသားအပေါ် တပ်မက်သောလောဘကို ပယ်စွန့်နိုင်ရန် ကြိုးစားအပ်၏။ သွေးလှူခြင်း၊ ကျောက်ကပ်လှူခြင်း၊ မျက်ကြည်လွှာလှူခြင်းများသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တွယ်တာသော လောဘကို ပယ်သတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော အသက်ဝိညာဉ်အပေါ် တပ်မက်သောတဏှာကို စွန့်နိုင်ရန် အတွက်ကား ဝိပဿနာတရားကိုနာကြားအားထုတ်အပ်၏။ လေးမဂ်လေးဖိုလ်ကိုရသည်နှင့် သံသရာတစ်လျှောက်က မိမိကိုအနိုင်ယူလာသောလောဘကို အမြစ်ပြတ်ပယ်သတ်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

မဂ်လေးပါးကိုလေးပိုင်းပိုင်းပြီးပယ်သတ်ရသော ကိလေသာသုံးပါးရှိ၏။ ယင်းတို့ကား လောဘ၊ မောဟနှင့် မာနတို့ပင် ဖြစ်၏။ ဤ၌ မဂ်လေးပါးက လောဘကိုပယ်သတ်ပုံရှင်းပြအံ့။

သောတာပတ္တိမဂ်သည် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၌ ဘဝပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကျင့်လည်ချင်သောလောဘကို ပယ်သတ်သည်။

သကဒါဂါမိမဂ်သည် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၌ ခုနှစ်ကြိမ်ကျင့်လည်ချင်သည့် လောဘကိုပယ်သတ်သည်။ အနာဂါမိမဂ်သည် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၌ တစ်ကြိမ်ကျင့်လည်ချင်သည့် လောဘကိုပယ်သတ်သည်။ အရဟတ္တမဂ်သည်နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ဗြဟ္မာ့ဘုံတွင်ကျင့်လည်လိုသော လောဘကိုပယ်သတ်သည်။

ယခုပေးဆပ်နေခြင်းဖြင့် ပျော်မွေ့နေသည့်ပန်းဒကာ၏ဒါနမှု(လောဘသတ်မှု)တစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသဖြင့် ဖော်ပြပါအံ့။

ပညာမဲ့သည် ငွေတစ်ခုကိုသာ ရှာ၏။ ပညာရှိကား ငွေနှင့်ကုသိုလ် နှစ်မျိုးလုံးကို ရှာဖွေ၏။

ငွေသည်လူ့ဘုံတစ်ဘုံ၌သာ သုံး၍ရသည်။ ကုသိုလ်ကား သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလုံးတွင် သုံး၍ရသည်။ ယမမင်းထံ အစစ်ခံကြရသောသူများသည် မိမိပြုခဲ့သောကုသိုလ်ကို သတိရသည်နှင့်ငရဲမှ ချက်ချင်းလွတ်ပြီး နတ်ပြည်သို့ချက်ချင်း တက်သွားရခြင်းသည်။ ကုသိုလ်သည် ငရဲဘုံ၌ပင်သုံးစွဲ၍ ရကြောင်း သက်သေသာမ-ကပင် ဖြစ်၏။ (ဒေဝဒူတသုတ်)။

ဤ၌ဆိုလိုသောပညာဟူသည် သံသရာအထိတွေးခေါ် မြှီမြင်နိုင်သော ပညာကိုသာဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။ သင်၍ တတ်သော၊ ဘီအေ၊ အမ်မ်အေ၊ ပီအိတ်ချီဒီ ဘွဲ့တို့ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ထိုဘွဲ့များကို ရသူတိုင်း ကုသိုလ်အလုပ်၊ ပရဟိတအလုပ်တို့ကို ဝါသနာပါသည် မဟုတ်သောကြောင့် ယင်းဘွဲ့များကို တကယ့်ပညာမဟုတ်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချက်နှင့်တိုင်းတာလျှင် ပန်းဒကာကား ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော ငွေနှင့် ကုသိုလ်နှစ်မျိုးလုံးကို ရှာဖွေသူဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ပင်လယ်ရေသည်များသော်လည်း ငန်သည့်အတွက်မည်သူ့ကိုမျှအကျိုးမပြု။ မြစ်ရေသည်နည်းသော်လည်း ချိုသည့်အတွက် သတ္တဝါ အားလုံးကိုအကျိုးပြု၏။

ထို့အတူ မသူတော်များချမ်းသာလျှင် မည်သူ့အတွက်မှကောင်းကျိုးမရှိ။ သူတော်ကောင်းများ ချမ်းသာလျှင်ကား လူသားအားလုံးအတွက် အကျိုးရှိ၏။ မိမိချမ်းသာမှလောကကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒါနပြုသူတိုင်း၊ ပရဟိတအလုပ်ကို လုပ်လိုသူတိုင်း၊ လောကကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်သူတိုင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးတက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်၏။

ပန်းဒကာသည် ဇနီးနှင့်အတူစက်ချုပ်လုပ်ငန်းကို စလုပ်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တိုးတက်ကြီးပွားလာရာ နို့ဆီဖြန့်ချိရေးနှင့် စာပေဖြန့်ချိရေးအထိပါ တိုးချဲ့လာနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ တိုးတက်လာခြင်းသည် စီးပွားရေး လုပ်ရာ၌ အမြတ်ငွေကို အဓိကထားဘဲ မေတ္တာ၊ စေတနာကို အဓိကထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အမြတ်ငွေကို အဓိကထားပြီးစီးပွားရှာလျှင် အမြတ်ငွေတစ်ခုကိုသာရမည်။ ကုသိုလ် ကားမရ။ လုပ်ငန်းလည်း တကယ်မအောင်မြင်။ မေတ္တာ၊ စေတနာကို အဓိကထားပြီး စီးပွားရှာလျှင် အမြတ်ငွေလည်းရသည်။ ကုသိုလ်လည်းရသည်။ လုပ်ငန်းလည်း အရင်ထက်ဆယ်ဆမက အောင်မြင်သည်။

ဤသို့သော အတွေးအမြင်မျိုးကိုပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ပန်းဒကာ၏စီးပွားရေးသည် တစ်နေ့တခြား ဒီရေအလား တိုးတက်လာသည်။ ထိုစဉ်အချိန်က ပန်းဒကာတို့မိသားစုသည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိကြ၊ အိမ်ငှား ဘဝနှင့် နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေရှိလာသောအခါ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးဝယ်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်၌ အိမ်ပြန်ရောင်းမည့်သူ အလွန်ရှား၏။ ရောင်းမည့်သူတွေ့လျှင်လည်း အိမ်ရောင်း မည့်အစီအစဉ်သည် ကြံဖန်ပျက်သွား၏။ လေးငါးကြိမ်ခန့်အထိ ထိုသို့ဖြစ်နေသောအခါ ပန်းဒကာသည် ဗုဒ္ဓစာပေများကို အထက်တန်းရောက်အောင် သေချာလေ့လာ သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့မိသားစုကို ဘာသာရေးပေတံဖြင့်တိကျသေချာစွာ တိုင်းတာကြည့်လိုက်၏။

“ငါတို့ မိသားစုကားအဆောက်အဦ မလှခဲ့ကြဖူးသူများပါတကား၊ သို့အတွက်ကြောင့် အိမ်ဝယ်နိုင် လောက်သောငွေကြေးရှိပါလျက် အိမ်ဝယ်၍မရခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဇနီးမယားသားသမီးနှင့်တိုင်ပင်ကာ အိမ်ဝယ်မည့်ငွေအားလုံးကို စာသင်တိုက်တစ်တိုက်တွင် တိုက်ကျောင်းဆောက်၍ လှူပစ်လိုက်သည်။

သိန်းတစ်ထောင်ချမ်းသာသူက ဆယ်သိန်းခန့်လှူဖို့ မခဲယဉ်းသော်လည်းရှိသမျှ အကုန်လုံး အိတ်သွန်ဖာမှောက် လှူဖို့ဆိုသည်ကားအလွန်ခဲယဉ်းသော ကိစ္စဖြစ်၏။ လှူဒါန်းချင်စိတ်သည် သဒ္ဓါဓာတ်ဖြစ်၏။ တကယ်လိုသည့်နေရာ၌ ရွေးချယ်လှူဒါန်းခြင်းသည် ပညာဓာတ်ဖြစ်၏။ သဒ္ဓါ၊ ပညာနှစ်ပါးနှင့် ယှဉ်ပြီး ပြုခဲ့သော ဒါနကုသိုလ်သည်ဖြစ်ရာဘဝတွင် စီးပွားဥစ္စာပေါများကြွယ်ဝစေသလို ဉာဏ်ပညာကိုလည်း ထက်မြက်စေသည်။ တရားတော်ကို တစ်ကြိမ်နာရုံနှင့်ရဟန္တာဖြစ်သွားသူများသည် ဆိုခဲ့ပြီးသော ဒါနမျိုးကိုပြုခဲ့သူများဖြစ်၏။

သာသနာအတွက် လောကအတွက် ကျေးဇူးများမည့်နေရာကို ရွေးချယ်ခြင်းမပြုဘဲ ရမ်းပြီးလှူခဲ့ သူများသည် နောက်ဘဝတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများချမ်းသာသော်လည်း ဉာဏ်ထိုင်းသူများ၊ ဉာဏ်ပါမလာသူများ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို “ဒွိဟိတ်” ဟု ခေါ်၏။ ထိုဘဝတွင် မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်ပင်မရှိသော ပန်းဒကာသည် အဘယ့်ကြောင့်ကျောင်းဆောက်လှူရဲရသနည်း၊ လှူနေ ကျမို့ လှူရဲခြင်းဖြစ်၏။ ဒါနပြုခြင်းသည် လက်ယက်တွင်းတွင်းမှရေကို ခပ်ယူခြင်းနှင့်တူ၏။ အညာဒေသ တွင် နွေရာသီ၌ သောက်ရေအလွန်ရှား၏။ ရေခန်းနေသောချောင်းထဲတွင် သဲများပြည့်နေ၏။ ထိုသဲများကို လက်ဖြင့် တစ်တောင်ခန့်ယက်လိုက်လျှင် ရေလေးလက်မခန့် ပေါ်လာ၏။ ထိုတွင်းမျိုးကို လက်ယက်တွင်းဟု ခေါ်၏။

ထိုလက်ယက်တွင်းမှရေလေးလက်မသည် မခပ်ဘဲနေလျှင်လည်း ပိုထွက်မလာ၊ လေးလက်မ အတိုင်းသာရှိနေ၏။ ခပ်ယူလိုက်လျှင်လည်း ပိုပြီးလျော့မသွား၊ လေးလက်မပင် ပြန်ပြည့်လာ၏။ ထို့အတူ သိန်းတစ်-ရာရှိသူသည် ကုန်မည်စိုးပြီး မလှူဘဲ နေသည့်အတွက် သိန်းတစ်ရာထက် ပိုတိုးမလာပေ။

သဒ္ဓါတက်ပြီး လှူလိုက်လျှင်လည်း သိန်းတစ်ရာမှ လျော့မသွားပေ။ တခြားနေရာမှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြန်ဝင်လာသည်သာဖြစ်၏။ ဤတင်ပြချက်ကို တကယ်လှူနေသူများသာ နားလည်လက်ခံနိုင်သည်။ မလှူဖူးသူများ နားလည်ခက်ခဲနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ယခုလည်းပန်းဒကာတို့ မိသားစုသည် လှူနေကျဖြစ်သောကြောင့် ယခုလိုလှူရဲခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ကျောင်းဆောက်လှူပြီးခါမှ စီးပွားရေးပို၍ အဆင်ပြေလာသည်။ ပန်းဒကာသည် ခေါင်း တစ်လုံးတည်းဖြင့် အိုးနှစ်လုံးရွက်နိုင်သူဖြစ်၏။ သူရွက်နေသောအိုးနှစ်လုံးကား စီးပွားရေးအိုးနှင့် ဘာသာရေးအိုးတို့ပင် ဖြစ်၏။ လူမှုကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စကြားထဲမှ ဘာသာရေးကိစ္စများကိုအောင်မြင်စွာ

ပြုလုပ်နိုင်သည့် ပန်းဒကာကြီးကိုရဟန်းအားလုံးက “ငါတို့ရဟန်းတွေအလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးနေတာပါလား” ဟု တွေးပြီး အားပေးသင့်၊ ကျေးဇူးတင်သင့်ပါ၏။

ပန်းဒကာသည် အခါအားလျော်စွာဝိပဿနာတရားများကိုလည်း ဟောကြားပြသပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ရက်တွင် ပန်းဒကာဟောကြားသောဝိပဿနာတရားကို နာကြားရသောကြောင့် အဖွားတစ်ဦးသည် တရားအသိအမြင်တွေလင်းသွားသဖြင့် ပန်းဒကာကိုကျေးဇူးဆပ်၏။ ဆပ်ပုံကား ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိသော ပန်းဒကာတို့မိသားစုအား သူ့ကိုယ်ပိုင်တိုက်တစ်လုံးကို စာချုပ်စာတမ်းဖြင့်လှူခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်လုပ်လုပ်၊ အကုသိုလ်လုပ်လုပ် ဇောစေတနာ(၇)ချက်စော၏။ ထိုဇောစေတနာ (၇)ချက်တွင် ပထမဇောစေတနာသည် ယခုဘဝအကျိုးပေး၏။ သတ္တမဇောစေတနာသည် ဒုတိယဘဝ၌ အကျိုးပေး၏။ အလယ်ဇောငါးချက်စေတနာသည် တတိယဘဝမှ စ၍ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်းလိုက်၍ အကျိုးပေး၏။ ပန်းဒကာတို့မိသားစုမဝယ်ရဘဲ တိုက်တစ်လုံးအလကားရခြင်းသည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လှူခြင်း၏ ပထမဇောစေတနာက အကျိုးပေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ပင် မရှိဘဲနှင့် ကျောင်းဆောက်လှူ ခြင်းသည် ပန်းကာ၏ ပေးဆပ်ခြင်း၌ ပျော်မွေ့ခြင်းပင်မဟုတ်ပါလော။

ပန်းဒကာနှင့် မေတ္တာ

မေတ္တာသည် ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာဟု သုံးမျိုးရှိ၏။ စိတ်ထဲမှ ပွားများနေခြင်းသည် “မနောကံမေတ္တာ” ဖြစ်၏။ မနောကံမေတ္တာသည် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် ဟုတ်ရိုးမှန်လျှင် ဝစီကံနှင့် ကာယကံ တို့ ရောက်လာသည်သာဖြစ်၏။ မေတ္တာဓာတ်သည် ဝစီကံသို့ ရောက်လာလျှင် သူတစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာစေမည့်စကားကိုသာပြောတော့သည်။ ဤကား “ဝစီကံမေတ္တာ” ပင်ဖြစ်၏။

မေတ္တာဓာတ်သည် ကာယကံသို့ရောက်လာလျှင် မိမိပိုင်ဥစ္စာများကို တကယ်လိုအပ်နေသူများအား နှမြောခြင်းမရှိဘဲစွန့်လွှတ် လှူဒါန်းတော့သည်။ စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌ “သတ္တာနံ မနာပဘာဝဒဿန ပဒဋ္ဌာနာ မေတ္တာ” ဟု ဖွင့်ပြ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကား “မေတ္တာဓာတ်၏ အနီးဆုံးအကြောင်းသည် သတ္တဝါတို့၏ နှစ်သက်ဖွယ်ဂုဏ်(ကောင်းကွက်)ကို ရှုမြင်တတ်ခြင်း” ဟု ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မေတ္တာဓာတ်ရှိသူသည် သူတစ်ပါး၏ ကောင်းကွက်ကိုသာ ရှာဖွေကြည့်ရှုတတ်သောကြောင့် အမြဲတမ်းကုသိုလ်ချည်း ဖြစ်ရ၏။ ဤဒေသနာကိုကြည့်၍ ဖော်ပြပါ ဒဿနလေးသည် ဉာဏ်ထဲတွင် ပေါ်လာ သည်။

ဒေါသဓာတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏မကောင်းကွက်ကိုရှာကြည့်လျှင် အကုသိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်လည်း ဆင်းရဲသည်။ စီးပွားလည်း ပျက်သည်။ အပါယ်သို့လည်း ကျရသည်။

မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏ ကောင်းကွက်ကိုရှာကြည့်လျှင် ကုသိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။

စိတ်လည်း ချမ်းသာသည်။ စီးပွားလည်း တက်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ရောက်ရသည်။

ပန်းဒကာတို့အိမ်တွင် မြေကြွက်တွေ အင်မတန်ပေါသည်။ တွင်းတွေထင်သလိုဖောက်၊ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ကိုက်ဖြတ်နှင့် ဒုက္ခပေး၏။ ပန်းဒကာကား “မေတ္တာဓာတ်သည် အလျားအနံ မရှိသော်လည်း အသွားအပြန် ရှိကြောင်း” သိထား၏။ ကြွက်များ ပစ္စည်းများကို ကိုက်ဖြတ်ကြခြင်းမှာဖျက်စီးလို၍ မဟုတ်၊ စားစရာထင်၍ ကိုက်ဖောက်ကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကိုသဘောပေါက်ထားသော ပန်းဒကာသည် ကြွက်များကိုသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ ဒါနဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ပိုလျှံနေသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို အိမ်ခြံထောင့် တစ်နေရာတွင် ဖက်ရွက်နှင့် ပုံထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကြွက်တွေကြားအောင် ယခုလိုအော်ပြောသည်။

“ကြွက်အပေါင်းတို့၊ မင်းတို့စားဖို့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို နေ့စဉ်ဒီနေရာမှာ ငါလှူမယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ တွင်းတွေလည်း မဖောက်ကြနဲ့၊ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မကိုက်ကြနဲ့”

မေတ္တာအစွမ်းကား အံ့ဩစရာကောင်း၏။ နောက်နေ့မှစ၍ ယခုအချိန်တိုင်အောင် ကြွက်များသည် ကျင်းလည်းမတူးတော့၊ ပစ္စည်းတွေကိုလည်းမကိုက်တော့ဘဲ ပန်းဒကာကျွေးထားသည့် ထမင်းကိုသာ နေ့စဉ်လာစားကြတော့သည်။ မေတ္တာအစွမ်းကား အံ့မခန့်ပါတကား။

ဧရာဝတီတိုင်း၊ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်၊ ဝဲစုရွာမှ ဒကာတစ်ဦးသည် ငရုတ်ပင်များစိုက်ပျိုး အသက် မွေး၏။ ငရုတ်ပင်များပေါက်လာသောအခါ ရွက်ကိုက်ပိုးများ မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် ဆေးဖြန်းရ၏။ ထိုဆေးကြောင့် ပိုးမွှားများ သေရ၏။ သူသည် ကလျာဏပုထုဇဉ်ဘဝသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပိုးမွှားတို့ကို မသေစေချင်တော့။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူရွတ်ပေးထားသော ပရိတ်ရေးများကိုပွားပြီး ငရုတ်ခင်းအားဖြန်းပေးကာ မေတ္တာပို့သောဟူ၏။ အံ့ဩစရာ ကောင်းပေစွ။ ထိုသူ၏အခင်းတွင် မည်သည့်ပိုးမှ မကျတော့ပေ။ ထိုဝဲစုရွာတွင် ကျောင်းထိုင်သော အရှင်နန္ဒမဇ္ဈိမှာ စာရေးသူ၏ တပည့်တစ်ပါးဖြစ်၏။ သူ့လာလျှောက်သဖြင့် ယခုလိုသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းဒကာသည် နို့ဆီဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းလည်း လုပ်၏။ ပုရွက်ဆိပ်များသည် နို့ဆီပုံးထဲသို့ ဝင်၍ စားကြရင်း ပုံးထဲတွင်နစ်၍ သေကြရသည်။ ပန်းဒကာသည်ပုရွက်ဆိပ်များကို သနားမိ၏။ သတ္တဝါမှန်သမျှအသက်ကို တွယ်တာသူချည်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အသက် အသေခံလိုမည် မဟုတ်ပေ။

နို့ဆီကိုလွယ်ကူသောနေရာတွင်သာစားရလျှင် နို့ဆီပုံးတွင်းသို့ဝင်၍ အသက်အသေခံကာ စားကြ လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိသဖြင့် ပန်းဒကာသည် နို့ဆီတစ်ဆယ်သားကို ပန်းကန် ပက်လက်ထဲ တွင် ထည့်ကာ အခန်းထောင့်တွင်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပုရွက်ဆိပ်များကြားအောင် ယခုလို ပြောသည်။

“ပုရွက်ဆိပ်များအားလုံး၊ သင်တို့အတွက်ကနေကစပြီး နို့ဆီတစ်ဆယ်သား ကျွန်ုပ်က လှူပါတယ်၊ သည်နေရာက ပန်းကန်ပြားထဲမှာပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ လာရောက်စားကြပါ။ သင်တို့ အသက်ဘေးကလည်း ကင်းဝေးပါလိမ့်မယ်၊ နို့ဆီပုံးထဲ ဝင်စားမယ်ဆိုရင် သင်တို့လည်းအသက်သေကြရတယ်၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ပုရွက်ဆိပ် အသေကောင်တွေခပ်ထုတ်ပစ်ရတော့ နို့ဆီတွေအများကြီးဆုံးရှုံးပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မေတ္တာကို နားလည်ကြပါ”

နောက်ရက်မှစ၍ ပုရွက်ဆိပ်များသည် နို့ဆီပုံးထဲသို့မဆင်းကြတော့ဘဲ ပန်းဒကာချထားသော ပန်းကန်ပြားထဲမှနို့ဆီကိုသာ လာရောက်စားကြတော့သည်။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်၌ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုကျွေးလျှင် ဘဝပေါင်းတစ်ရာချမ်းသာကြောင်း ဟောကြားထားသည်။

လက်သည်းခွဲခန့် ကိတ်မုန့်လေးတစ်ဖွဲကိုကျွေးလိုက်လျှင် ပုရွက်ဆိပ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ စားနိုင်ပါသည်။ ဒါနဝါသနာပါသူများယင်းအချက်ကို သတိထားမိစေချင်သည်။ တိရစ္ဆာန်တို့အပေါ်၌ပင် မေတ္တာထားသောပန်းဒကာသည် စာဖတ်သူနှင့်တကွ လူသားအားလုံးအပေါ် မေတ္တာထားမည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ဆရာဇော်ဂျီက ပြောခဲ့သည်။
“စိတ်ကောင်းရှိမှ စာကောင်းထွက်မည်” တဲ့။

ပန်းဒကာစိတ်ကောင်းရှိကြောင်း ယခုမိတ်ဆက်စာကိုဖတ်ရသဖြင့် စာရှုသူ သိလောက်ပါပြီ၊ ထို့ကြောင့် စာကောင်းတို့သာ ထွက်မည်မှာ သေချာနေပါသည်။ မိတ်ဆက်စာရေးသူကား ဖတ်ပြီးသဖြင့် သိနေပါပြီ။ စာရှုသူဖတ်ကြည့်ဖို့သာ ကျန်ပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓါ ၈ နာမ ပရဟိတဗုဒ္ဓယုတ္တကံ ဂရဟန္တိ၊
ပသံသိတဗုဒ္ဓယုတ္တကံ ပသံသန္တိ။

“ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တို့ မည်သည်ကား ကဲ့ရဲ့သင့်သူကို ကဲ့ရဲ့၍ ချီးမွမ်းထိုက်သူကို
ချီးမွမ်းတော်မူသည်။”
(အံ/၁/ဋ/၁၀၅/၁၅၅)

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)